

TRONG CƠN THỊNH NỘ, XIN NGÀI NHỚ XÓT THƯƠNG!

... Vào một ngày gió buốt tháng 10 năm 1993, bà **Barbara Bennet**, phụ nữ người Anh, đặt chân lên thành phố Minsk, thuộc Cộng Hòa Bạch Nga. Bà đến để nhận nuôi tạm một cậu bé tàn tật - chào đời sau vụ nổ lò nguyên tử Tchernobyl thuộc Cộng Hòa Ukraine năm 1986. Đó là bé **Igor Pavlovets** 7 tuổi.

Igor được thụ thai hai tháng sau biến cố Tchernobyl. Bị tật nguyên trầm trọng lúc chào đời nên bé bị cha mẹ bỏ rơi. Bé chỉ có một tay trái và hai chân chỉ dài tới đầu gối. Vì thế cậu bé gần như phải bò lết nhờ chống một tay trên đất. Igor được chữa trị nơi nhà thương nhi đồng của thành phố Minsk, cùng với 64 trẻ em tàn tật khác. Tất cả đều là nạn nhân của vụ nổ lò nguyên tử Tchernobyl.

3 tháng sau, vào đầu tháng Giêng năm 1994, Igor Pavlovets được một nữ bác sĩ người Nga tháp tùng đưa sang Anh Quốc, đến trọ nơi nhà mẹ nuôi. Bé được một Hội Từ Thiện Anh Quốc nhận chịu mọi phí tổn để ráp cho bé cánh tay giả và hai chân giả. Từ đây bắt đầu những ngày tháng tuyệt vời đối với một đứa trẻ mồ côi tàn tật, nhưng tràn đầy sức sống và đức tính anh hùng .. Xin nhường lời cho bà Barbara Bennet.

Ngày đầu tiên khi tắm cho Igor, tôi mới thật sự khám phá ra thực tại phũ phàng cuộc đời tàn tật của cậu bé. Tôi không cầm được nước mắt. May mắn thay, tư cách, trí thông minh và sức sống khác thường của cậu bé là những đức tính quý hiếm, bù đắp cho những tật nguyên đáng buồn của cậu bé. Igor không bao giờ tìm kiếm lòng xót thương của người khác. Riêng tôi, tôi cũng không muốn cho ai làm thương tổn cậu bé.

Nhưng những lo âu của tôi thật vô ích. Tất cả những ai có dịp đến gần và tiếp xúc với Igor, đều quý mến cậu bé ngay. Những trẻ em tôi giữ trong nhà đều sẵn sàng cho Igor nhập bọn, cùng chơi chung.

Khi đến Anh quốc, bé Igor không biết nói một câu tiếng Anh. Nhưng bé bắt đầu lập lại tất cả những gì chúng tôi nói với bé. Rồi nhờ có được một thầy giáo dạy riêng, không bao lâu sau, bé Igor hiểu và diễn tả được những gì bé muốn nói. Trong một cuộc phỏng vấn trên đài truyền hình Anh, Igor đồng ý tuyên bố:

- Khi nào con có được cánh tay của con, con sẽ mua một chiếc xe và con sẽ lái xe chạy nhanh như bay, nhanh đến độ không một cảnh sát Anh nào của các ngài có thể đuổi kịp bắt con!

Các khán thính giả của đài truyền hình thực sự xúc động trước thái độ can đảm và tinh thần hài hước của một cậu bé tàn tật mồ côi 8 tuổi! Sau lần xuất hiện trên đài truyền hình đó, Igor nhận được không biết bao nhiêu là thư từ và đồ chơi, đặc biệt là những chiếc xe hơi tí hon, xinh xắn .. Hai bé gái chị em 7 và 9 tuổi gởi cho chúng tôi tiền túi với mấy hàng chữ:

- Chúng cháu đã để dành tiền mua kẹo. Xin ông bà nhận để mua kẹo cho Igor và cho những em bé tàn tật khác như Igor.

Khi tôi bắt đầu dạy Igor đếm trên các đầu ngón tay, tức khắc cậu bé nhắc tôi:

- Con chỉ có thể đếm tới số 5, vì con chỉ có một bàn tay!

Một lần khác, tôi đưa Igor đến hồ tắm công cộng. Đang khi Igor cởi quần áo thì một bé trai 4 tuổi chăm chú nhìn. Bỗng cậu bé ngậy thơ hỏi:

- Ủa, cánh tay kia của anh đâu rồi?

Igor trả lời ngay không chút do dự:

- Hồi sáng này khi mặc quần áo anh đã để rơi mất!

Thế là cậu bé kia chạy một mạch tới nói với mẹ:

- Mẹ ơi, cánh tay của anh đó bị rơi mà mẹ anh không lượm và gắn lại cho anh!

Cuộc đối thoại của hai cậu bé đã làm mọi người có mặt không thể nhịn cười!

Kể từ ngày Igor đặt chân lên Anh Quốc để sống nơi nhà chúng tôi, cậu bé biến đổi hẳn. Với mái tóc rậm màu hung, tỏa xuống vằn trán thông minh, trông khuôn mặt cậu bé thật mỹ miều đáng yêu đáng mến. Cả hai vợ chồng chúng tôi đều rơi vào cảnh "si tình" cậu bé! Igor chiếm một chỗ đứng rộng lớn trong con tim chúng tôi.

Tôi còn nhớ như in Lễ Giáng Sinh đầu tiên năm 1994 khi cậu bé mừng chung với gia đình chúng tôi. Buổi chiều vọng lễ Giáng Sinh, Igor bày ra trên bàn nơi nhà bếp đủ thứ giấy và bút vẽ màu. Cậu bé long trọng tuyên bố với chúng tôi:

- Con sẽ vẽ một bức tranh!

Bên trên chiếc xe cứu hỏa màu đỏ, bé Igor nắn nót viết hàng chữ:

- Tặng Má và Ba.

Đây là lần đầu tiên cậu bé gọi chúng tôi bằng BA MÁ.

Sáng sớm hôm sau, khi thức dậy trông thấy cây thông Giáng Sinh lấp lánh ánh đèn màu và treo đầy quà, gương mặt cậu bé rực sáng. Igor reo vui nói:

- Ô la la, lễ Giáng Sinh của Anh Quốc như thế này sao? Ở Minsk, chúng con được ăn xúp nóng!

... "Lạy THIÊN CHÚA, con đã nghe truyền tụng về Ngài. Công trình Ngài, lạy THIÊN CHÚA, lòng con kính sợ! Qua mọi thời, xin cho tái diễn công trình ấy. Qua mọi thời, xin làm cho thiên hạ được tường! Trong cơn thịnh nộ, xin Ngài nhớ xót thương .. Phần con, con nhảy mừng vì THIÊN CHÚA, Đấng Cứu Độ con. THIÊN CHÚA là Chúa Thượng, làm cho con mạnh sức, cho đôi chân này lanh lẹ tựa chân nai, và dẫn con đi trên đỉnh núi cao vời" (Khabacúc 3,2+18-19).

(Reader's Digest Sélection, Juillet/1996, trang 141-146)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt